

Pohádka první

Byl jeden dědeček a ten byl moc a moc mlsný.

„Hele, to vypadá na pohádku o našem dědovi,“ dloubl Vašík loktem do Šárky. Ale ta dělala, že ho neposlouchá. Přemýšlela, kterou pohádku si dnes teta Běta vybrala k vyprávění.

Dědeček se jednou před polednem rozhlédl po prázdném stole, pak se olízl a prohodil:

„Co kdybys, babičko, usmažila koblížky?“

„I jdi, ty mlsná hubo,“ okřikla ho babička. „Pořád bys jen jedl. A kde bych teď vzala mouku na koblížky? Spižírna je úplně prázdná.“

„Ale... tak to zkus,“ zaškemral dědeček a vyloudil přitom na tváři prosebný výraz. To babičku obměkčilo. Vydala se do spižírny na výzvědy.

Našla droždí na kvásek a několik skoro prázdných papírových pytlíků. Když je pečlivě vysypala, měla hromádku mouky právě tak na jeden malý koblížek.

„Aha,“ ťukla se Šárka do čela. Už věděla, o čem tahle pohádka bude.

Také Vašík zobražitel. Každou chvíli očekával, že teta svoje povídání opět poplete. Jenže... nic. Teta Běta dnes byla ve formě. Vyprávěla, jen se jí jazyk v puse a pletací jehlice v rukou míhaly.

Babička zadělala těsto a dala je na stůl odpočinout. Těsto, když kyne, tak se pěkně nadře, než se nafoukne do své nadýchané podoby. Ale každému odpočinku je jednou konec. Babička položila těsto na vál a vytvarovala z něj koblížek. Potom rozpálila olej a pustila se do smažení.

Dědeček nevydržel sedět u stolu a radostně poskakoval kolem. Koblížek na pánvi růžověl a zlátl. A když byl konečně usmažený, horce se na dědu usmíval. Jenže babička dědovi nedovolila, aby ho hned zatepla snědl.

„Počkej, bolelo by tě břicho!“ vytrhla mu koblížek z rukou. A pocukrovaný ho položila i s talířkem na okno, aby vychladl.

Koblížek se pyšně prohlížel ve skle otevřeného okna. Moc se sám sobě líbil.

„Jsem kulaťoučký, vespod temně růžový a nahoře zlatý. Kolem pasu mám nádherný žlutý pásek. Celý se třpytím v bělostné cukrové kraje. Myslím, že jsem nejkrásnější koblížek na světě,“ usoudil nakonec. „Nikde se nenajde buchta, která by byla hodna zavázat mi střevíček.“

„Jaký střevíček?“ vyjekla Šárka popuzeně. „Odkdy koblíhy nosí střevíce?“

„Od té doby, co se do vypravování pohádek pustila naše teta Běta,“ usadil ji Vašík spokojeně. Však už mu bylo divné, že až doteď šlo všechno jako po másle.

Koblížek si všiml, že se babičce i dědečkovi líbí. Ale zatoužil zalíbit se i někomu dalšímu. Přál si, aby ho celý svět obdivoval a klaněl se jeho kráse.

Babička s dědečkem na chvíli unaveně zavřeli oči. A na to koblížek čekal. Hop! skočil z okna ven rovnou do trávy.

V trávě bylo příjemně heboučko. Koblížek chvíli uvažoval, že si po namáhavém seskoku z okna trochu odpočine. Ale nakonec zvítězila touha ukázat se celému světu. A tak se vydal pěšinkou vinoucí se mezi zá-

hony jahod až k okraji zahrady. Našel díru mezi dřevěnými plaňkami plotu a vykutálel se na silnici. Vtom za sebou zaslechl dědečkův zklamaný výkřik a babiččino nešťastné volání:

„Koblížku náš,
copak děláš?
Spadl jsi do trávy,
koblížku zlatavý,
cestu neznáš,
cestu neznáš.“ *

* Zpívá se na melodii písničky Adámku náš.

„Ale znám,“ usmál se koblížek pod cukrové vousy.
„Každá cesta přece vede do světa.“

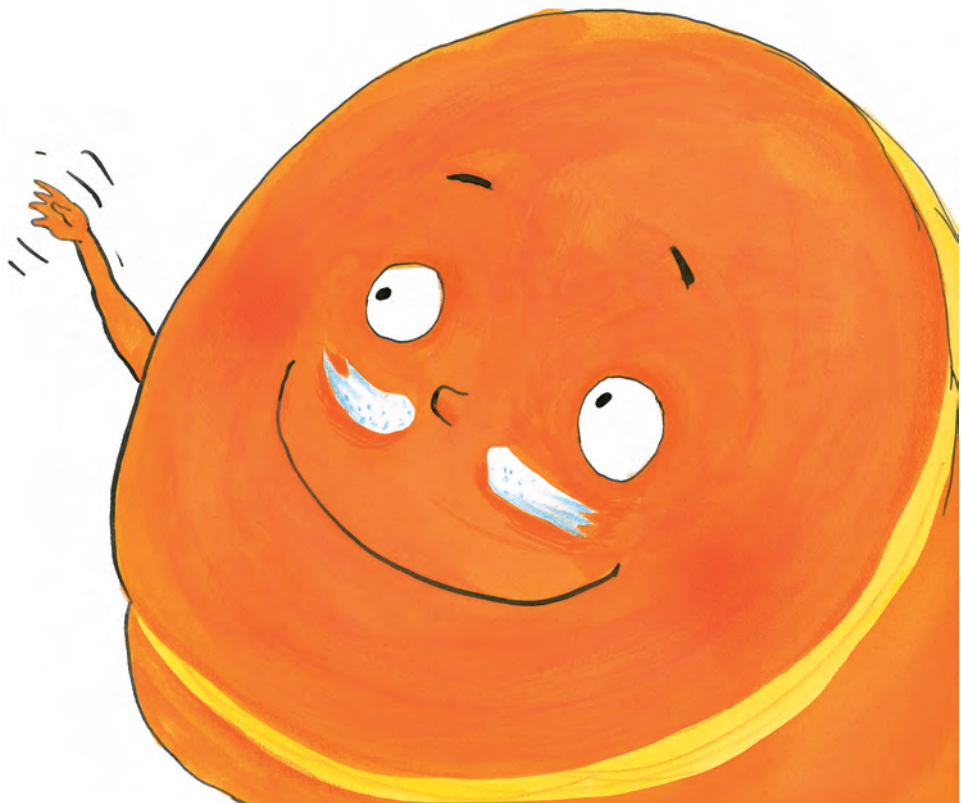
„Teď by měl potkat zajíce,“ zašeptala Šárka.

„Nebo vlka,“ přidal se Vašík.

„Ne, vlka ne. Vlka až pak.“

„Tak schválně...“ špitl Vašík. „Uvidíme, koho potká dřív.“

Koblížek si pyšně vykračoval, když vtom potkal princeznu.

„Páni,“ vydechli překvapeně oba sourozenci.
„Vidíš, prohrálas,“ naklonil se pak Vašík k Šárce.
„Ty taky, tak se nevytahuj,“ odsekla a napjatě čekala,
co se bude dít dál. Jakmile se v pohádce objevily princezny, bylo to pro ni
vždycky zajímavější.

„Kdo jsi?“ vyvalila princezna oči na
koblížek.

„Copak nevidíš? Jsem koblížek.
Nejkrásnější koblížek na celém
světě. Nikde se nenajde buchta,
která by byla hodna zavá-
zat mi střevíček,“ pro-
nesl pyšně. „A kdo jsi
ty?“

